

daný disciplinárnemu súdu poukaz, aby pri zavedení disciplinárneho pokračovania vzal zreteľ aj na tieto urážlivé výrazy voči pokračujúcemu sudcovi.

Čís. 368 dis.

Advokát nesmí v podaniach na soud užívatí slov a výrazů, jimiž vydává svého klienta v nebezpečí trestního stíhání, a to ani tehdy ne, kdyby si toho klient výslovně přál.

Okolnost, že obviněný advokát odvolal závadné výroky a smířil se s uraženými osobami, nezprošťuje ho odpovědnosti ve směru kárném.

Advokát dbalý své všeobecné povinnosti zachovávatí čest a vážnost svého stavu nesmí ani v písemných podáních soudních, ani při soudních jednáních používatí výrazů urážlivých a nemístných, ani když se vzta-hují na odpůrce nebo jeho zástupce.

(Rozh. ze dne 10. října 1938, Ds II 33/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie uznal po ústním neveřejném líčení, slyšev generálního prokurátora, o odvolání zástupce komory z nálezu kárné rady advokátní komory, pokud jím byl obviněný advokát zproštěn obvinění pro kárné přečiny, právem:

Odvolání se vyhovuje a napadený kárný nález se mění v ten smysl, že se obviněný advokát uznává vinným: 1. přečinem porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že v žalobní odpovědi podané u krajského soudu v N. pod č. j. Ck III 24/34, jako zástupce E. R. proti firmě Th. J. uvedl, že zástupce této firmy »podvedl a uvedl v omyl« E. R., čímž způsobil, že proti E. R. byla podána žaloba pro urážku na cti; 2. přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že v soukromé trestní žalobě, kterou podal na Dr. V., právního praktikanta u krajského soudu v N., a na Dr. Š., advokáta v N., č. j. T 104/35 mimo jiné uvedl toto: »V daném případě jedná se o zřejmé utržení na cti podle promyšleného plánu oběma obviněnými s úmyslem, aby jednak rozvrátili můj rodinný život, jednak aby zničili moji hmotnou existenci. Promyšlený plán s úmyslem mne urážeti obviněnými, jak má na mysli § 3 zák. o bezpečnosti cti, vychází také najevo jednak z postupu formálního celého oznámení trestního, které na mne oba obvinění učinili, a také po věcné stránce z těchto okolností, o kterých jsem se teprve dodatečně dověděl«; 3. přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že dne 25. července 1935 v místnosti obecního domu v O. napadl Dr. R., advokátního koncipienta v N., výkřikem: »Nemluvte do toho, nerozumíte tomu« a že, ač soudcem pro tento výrok volán byl k pořádku, ještě jednou jej opakoval.

Z d ů v o d ů:

Kárný nález, který v části odsuzující nabyl právní moci, napadá ve výroku osvobozujícím v celém rozsahu zástupce advokátní komory.

K 1. Pokud jde předně o prvý bod osvobozujícího výroku, vzala sice kárná rada na základě obsahu spisů a doznání obviněného za prokázáno, že tento v žalobní odpovědi podané u krajského soudu v N. pod č. Ck III 24/34 jako zástupce E. R. proti firmě. J. uvedl, že zástupce této firmy »podvedl a uvedl v omyl« E. R., čímž způsobil, že proti E. R. byla podána žaloba pro urážku na cti, neshledala však v tomto skutkovém ději nějaké provinění obviněného ve směru kárném, a to v podstatě z toho důvodu, že obviněný uvedenými slovy nechtěl E. J. vinit z činu trestného, nýbrž jen ze lsti neb z uvedení v omyl po rozumu §§ 870, 871 obč. zák. Tento závěr kárného nálezu nemá však, jak odvolání právem vytýká, opory ve výsledcích kárného řízení a je dokonce v rozporu s vlastními údaji obviněného, který nejen že se nehájil, že nechtěl E. J. obviňovati z trestného činu, nýbrž naopak ve svém písemném vyjádření ze dne 21. listopadu 1935 uvedl, že jednání J. označil slovy přílehlými, a jako svědek ve věci T 1287/35 okresního soudu v N. udal, že on sám posuzoval jednání E. J. jako podvodné a proto použil výroku »podvedl a uvedl v omyl«.

Advokát je sice podle § 9 adv. ř. povinen hájiti zájmy svého klienta pilně, věrně a svědomitě, je však povinen učiniti tak v mezích zákona. Nesmí proto v podáních na soud užívat slov a výrazů, jimiž, jak se v tomto případě stalo, vydává svého klienta v nebezpečí trestního stíhání, a to ani tehdy, kdyby jeho klient byl skutečně něco takového tvrdil. V takovém případě bylo by bývalo povinností obviněného jako advokáta, který musí přesně rozeznávat mezi podvodným jednáním a pouhým uvedením v omyl s hlediska civilněprávního, aby svého klienta upozornil na možné důsledky žaloby pro urážku na cti, a nesměl by v podání na soud někoho urazit ani na výslovné přání svého klienta.

Obviněný však takovým způsobem nepostupoval a dlužno proto v jeho jednání, které odporuje povinnostem uloženým advokátu v § 9 adv. ř., spatřovati v prvé řadě kárný přečin porušení povinností povolání, zejména když obviněný svým jednáním přivodil trestní stíhání svého klienta, a to zcela bez jeho jakéhokoli zavinění, a když obviněným použité výrazy neodpovídaly informaci udělené mu klientem. Jelikož pak provinění obviněného dostalo se k vědomosti osob, které, nejsouce příslušníky stavu advokátského, mohly by z nesprávného jednání obviněného usuzovati nepříznivě o ostatních členech advokátního stavu, dlužno v jednání obviněného shledávati i přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Ku 2. a 3. Odvolání zástupce advokátní komory nelze však upřítí oprávnění ani, pokud napadá další dva body osvobozujícího kárného výroku.

Kárná rada vzala po stránce skutkové za prokázáno, jednak že obviněný v soukromé trestní žalobě, kterou podal na Dr. V. a Dr. Š., uvedl slova v nálezu blíže uvedená a že v místnosti obecního domu v O. nepadl advokátního koncipienta Dr. R. výkřikem: »Nemluvte do toho, nerozumíte tomu«, a že, ač byl pro tento výrok volán k pořádku, jej ještě jednou opakoval, neshledala však v žádném z těchto skutků nějaké provinění s hlediska kárného, ježto obviněný svoje výroky odvolal a uražené osoby odprosil, pokud se týče že se s nimi smířil, takže uražení netrvali na jeho potrestání. Odvolání poukazuje právem k tomu, že tyto okolnosti mohly sice vésti k zastavení trestního řízení neb mítí vliv i na vyřesení rozsudku osvobozujícího, že však nemohou zprostiti obviněného odpovědnosti ve směru kárném a nemohou tudíž ospravedlniti osvobozující výrok kárné rady. Naopak možno plně souhlasiti s názorem odvolání, že ze skutečnosti, že obviněný svá urážlivá tvrzení odvolal, je patrné, že neměl pro ně žádných důvodů a že jich použil aspoň z nedbalosti, což po stránce subjektivní ke kárné odpovědnosti stačí. Není pak nejmenší pochybnosti o tom, že čest a vážnost stavu zlehčuje advokát, který jednak svého kolegu v povolání, jednak také právního praktikanta u krajského soudu obviňuje z promyšleného plánu rozvrátiti jeho rodinný život a zničiti jeho existenci. Jelikož toto tvrzení uvedl obviněný v podání na soud, nemůže se omlouvat ani nějakým rozčilením, o které kárná rada též svůj zprošťující výrok opírá, neboť bylo povinností obviněného, aby zrale uvážil, co tvrdí, a uvědomil si, zda má pro svoje tvrzení dostatek důvodů.

Avšak nejen toto jednání obviněného, nýbrž tím více jeho urážlivá a opakovaná slova o Dr. R. nepříspěla ke zvýšení cti a vážnosti stavu advokátního. O tom, že výrok pronesený obviněným vůči Dr. R. při soudním jednání vyvolal špatný dojem, svědčí skutečnost, že sám projedávající soudce upozornil obviněného, aby neurážel, a že obviněný přes to svůj výrok opakoval; ostatně i v osvobozujícím nálezu je výrok obviněného označen za nemístný.

Advokát je povinen zachovávat čest a vážnost svého stavu; advokát dbalý této své všeobecné povinnosti nesmí ani v písemných podáních soudních ani při soudních jednáních používat výrazů urážlivých a nemístných, ani když se vztahují na odpůrce nebo jeho zástupce, nýbrž má se chovat vždy bezvadně.

Této své povinnosti však obviněný nedbal a pochybila proto kárná rada, jestliže ve zjištěném ději neshledala skutkovou podstatu kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, když v obou případech nezůstalo jednání obviněného utajeno, neboť jsouc jednak obsaženo ve spise zaslaném soudu, jednak proneseno veřejně při soudním jednání, dostalo se k vědomí osob, které, nejsouce příslušníky stavu advokátského, mohly z jednání obviněného nabýti nesprávného úsudku o celém stavu advokátském. Bylo proto odvolání zástupce advokátní komory z výroku o vině ve všech směrech vyhověti a uznati právem, jak se stalo.